

erklæret, at der ingen Banffelighed er, og jeg troer iøvrigt ikke, at der er en saadan retlig Uklarhed, som der lader til factiff at være om, hvem der er Eier af Kirkerne i Nørre-tyrstrup Herred; der er i ethvert Tilfælde en Bestyrelse, der staaer under offentligt Tilfyn, og som man maatte kunne paalægge at foretage de Skridt, der ere nødvendige ifølge Loven af 23de Januar 1862. Hvad der jo imidlertid egentlig er Hovedsagen, er disse omtalte Gjennemsnitsberegninger for 10 Aar, og med Hensyn dertil vil jeg sige, at jeg naturligvis ogsaa har haft nogen Betænkelse ved at vægre mig ved at gaae ind derpaa, men det er efter meget alvorlig Overveelse af disse Forhold, at det for mig ikke har staaet tvivlsomt, at det baade var rigtigt og praktiff at bruge Kongerigets Lovgivning, saaledes som Forholdene nu foreligge. Idet jeg iøvrigt idetmindste for nærværende Diebliff skal hen- vise til mine Udtalelser i den Henseende i det andet Thing, saaledes kan jeg i alt Væsentligt henholde mig til, hvad der er udtalt af den ærede sidste Taler. Det er min Overbeviisning, at man ved at slaae ind paa den antydede Veie vil komme til at staae accurat paa samme Maade som de omtalte kongelige Com- missioner i sin Tid, idet man hverken kunde komme frem eller tilbage, og at Forholdet der- ved vilde blive aldeles uopløst. Der er næppe nogen Tvivl om, at det ikke vil være muligt at tilveiebringe et saadant Materiale, at man deraf kan constatere, hvad hver enkelt Mand har svaret, thi man maa vel huske paa, at den Opgave, der nu foreligger Tiendecommis- sionerne, ikke gaaer ud paa at sige, hvad der i det Hele er svaret, men paa, hvad hver en- kelt Mand har svaret. Jeg skal forøvrigt med Hensyn til den Fordring, som opstilles om de 10 Aars Gjennemsnit, bemærke, at det aldrig har været nogen Ret, men en Afgang, der har været givne de omtalte Sogne til at kunne faae det constateret, og jeg skjønner ikke rettere, end at, naar man har haft en saa rum Tid som den, man har haft, nemlig fra 1844, da alle disse Spørgsmaal vedkom- mende Tiendereguleringen vare ordnede ved en kongelig Resolution, og indtil 1866, — om det ærede Medlem vil blive staaende der-

ved —, eller 1864, og man ikke har fundet det rigtigt at benytte den, saa troer jeg virke- lig ikke, at der er nogen anden forstandig Maade nu at gjøre Tingen paa end ved en Lov at anvende den Lovgivning, der retlig og factiff nu er gjældende i disse Districter. Foruden det, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, har sagt om Banffeligheden ved at skaffe et virkeligt Grundlag tilstede, — og han har i den Henseende ikke blot henviist til Menneskenes Upaalidelighed og til andre tilfældige Omstændigheder, hvorved Stigt kunde være forekommet —, saa har han ogsaa berørt et Punkt, som jeg forøvrigt vil drage noget nærmere frem, fordi det fore- kommer mig, at det ikke har liden Betydning, netop naar der bliver Spørgsmaal om ikke at fastsætte for hvert enkelt Sogn, men for hver enkelt Mand, hvad han skal svare. Det er dette Tilfælde, hvor Tienden hæves i Kjer- ven. Sognepræsten veed maastee nok, hvor- mange Kjerver han har faaet af hver Mand, dersom han har været meget noigtig, forudsat at han har Tiendetællingslisterne tilstede og kan estervise det, men har han dem ikke, saa er det høist syndsynligt, at han kun veed, at han i flere Aar har faaet saa og saamange, og at disse have udbragt saa og saamange Tønder Korn; men dette Materiale vil være aldeles ubrugbart til deraf at paavise, hvad den enkelte Mand har svaret. Jeg vil derfor sige, at efter hvad der nu foreligger for mig, vil det ikke være mig muligt at frasalde den Fordring, at Kongerigets Lovgivning nu an- vendes i disse Districter. Det ærede Medlem for Vro (Steenstrup) henviste til, at der mu- ligen gjaldt særlige æroiffle Bestemmelser, som maatte hjemle Vedkommende Ret til at blive behandlet paa en anden Maade. Jeg skal give ham Ret i, at dette Spørgsmaal ikke har været fremme under Forhandlingerne, og navn- lig har det heller ikke været fremme for mig eller for de Autoriteter, der overhovedet have behandlet dette Spørgsmaal; men jeg tillader mig ogsaa at udfaste en Tvivl om, at det ærede Medlems Formening i den Henseende er rigtig. Dersom det, han sagde, og som gik langt tilbage i Tiden, var rigtigt, saa skjønner jeg ikke rettere, end at Kongen ikke